

LAWQ
CLASSICS

Bødtker Vold Wergeland

Bødtker Vold Wergeland

Harpist Ellen Bødtker presents newly composed music for poems by Jan Erik Vold and Henrik Wergeland, on this new album “Den Selvfølgelige Kjærlighet”. With this unique collaboration, Bødtker and Vold take a new direction in cooperation with the string quartet and percussion.

Ellen Bødtker and Jan Erik Vold have been collaborating for the past decade, exploring Vold's diverse universe of poems together with music by Ellen Bødtker. They have toured in Japan, with concerts in Tokyo, Hiroshima, and Kyoto, featuring Vold on vocals and Ellen Bødtker on harp. In Europe, they have toured in Germany and Poland, serving as guest artists at JazzAhead and the Frankfurt Book Fair.

Globally, and especially in the Nordic region, there are very few concerts

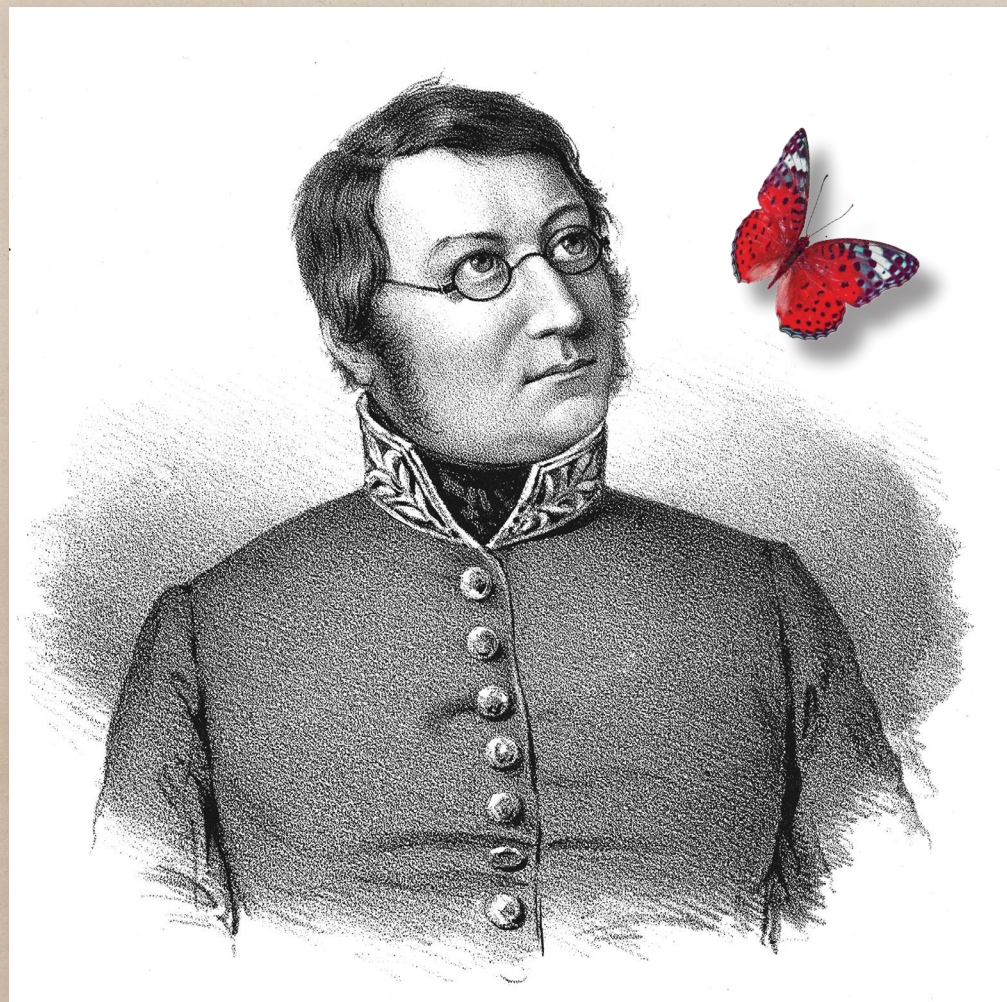
where the harp plays the role of a solo instrument. It is Ellen Bødtker's artistic ambition to contribute to expanding the repertoire, allowing the instrument to evolve. The harp, with its tonal magic, rare and transparent overtone range, holds a special attraction for the audience. The instrument's long and mythical history are elements I like to implement in my compositions. In collaboration with vocals, string quartet, and melodic percussion, it creates a rare tonal richness.

The string quartet, with members from the Norwegian Chamber Orchestra, is a crucial part of the musical landscape. Bødtker has earlier collaborated with the quartet. On this album Bødtker has specifically written the music for each individual musician.

The quartet emerge as the link between the solo harp and the ensemble.

Jan Erik Vold's vocals seamlessly move in and out of the music, forming the musical plot of the piece. Wergeland's texts are selected from a musical and thematic perspective, and Jan Erik Vold adds his contributions from his rich body of work as a commentary voice on Wergeland's themes.

Eirik Raude (percussion) has been involved in many of Bødtker's previous productions and recordings. His experience and involvement are crucial for the final quality of the complete ensemble.

Den Første Sommerfugl

Min Sommerfugl, flyv ind! flyv ind!
Varm dig ved Vindurosens Kind!
Tro Solen ei endnu! Dens Gløden
kun lokker troløs dig i Døden.

Paa Taget sidder traurig Stær;
meer klog end du den veed, det er
ei Græs det blege Skjær derude.
Flyv ind og gjem dig bag min Rude!

Det Regnbublink fra brænet Is
ei Kløver er og Ærenspris;
det Hvide, som langs Gjærdet skinner,
ei Somrens Snefann af Jasminer.

Flyv ind, du søde lille Gjest!
Vi begge feire vil en Fest.
Du maa min første Rose smage.
Paa Kvisten blomstrer du tilbage.

Flyv ind og sæt dig paa min Pen!
Da bli'r den from som du igjen;
Igennem den skal mine Drømme
i al din Uskylds Skjønhed strømme.

Ak, mangen Spæd af Guddomsæt
ei finder aaben Dør saa let.
Dog ligne dig, du Luftens Blomme,
de Staklers Sjele, som forkomme.

Men kom, du Kræ, er det for koldt!
Kom, Barn, om Verden er for stolt!
Jeg er meer stolt end den; men eder
I Smaa, om Kjærlighed jeg beder.

Norge og ikke-Norge

Tilegnet Marie Amelie

Du skal ikke tro du ER noe, bare fordi du kan norsk.

Du skal ikke tro du er like meget som OSS, bare fordi du har tatt artium.

Du skal ikke tro du er klokere enn OSS, bare fordi du har en mastergrad.

Du skal ikke innbille deg du er bedre enn OSS,
bare fordi du har holdt foredrag på Nansenskolen.

Du skal ikke tro du vet mer enn OSS,
bare fordi du er arrestert og kledd naken av norsk politi.

Du skal ikke tro du er mer enn OSS, bare fordi du har bodd i flere land.

Du skal ikke tro at DU duger til noe, bare fordi du har skrevet en bok.

Du skal ikke le av OSS, bare fordi vi sier at loven er lik for alle.

Du skal ikke tro at noen bryr seg om DEG, bare fordi folk går i fakkeltog.

Du skal ikke tro du kan lære OSS noe.

Sandhedens Armée

Ord! Som Verden saa foragter?

Ord i Digt?

Endnu meer foragteligt!

Ak, hvor usle disse Magter

til at fegte

for den Sandhed I fornegte!

Lyn bør slaa og Tordner rulle
foran den.

Sendt tilhjælp fra Himmelen,

Legion af Engle skulde

sine Fløje

sprede viden om den Høie.

Fremad, med Viziret lettet,

Sandhedsord!

Thi den største Magt paa Jord

Eder er af Gud forjettet:

at I kunne

ikke dø, I Sandhedsmunde!

Derfor modige, I Dverge!

Sandheds Sag

seirer kun i Nederlag.

Stormer Løgnens Ørkenbjerge!

Hen I vejre

dem og Fordoms Taageleire!

Et tre er et tre

T TRE
er et tre og det holder
ingen
pressekonferanse, hverken

når det vaier
i vind
eller
felles av storm. Et tre

er et tre
og en
dag
er det ikke.

ET
tre står i silhuett
mot
juniaftenlyset

og løfter
en svarttrost
mot
himmelhuset

eller ei. Et tre står og tier
mens
sangen lirker
treet opp med rota.

ET TRE STÅR OG VENTER
på at ingen
skal
komme, på at regnet

skal falle, på at
klorofyll skal
gjøre
jobben sin. Et tre står og famler

med vindens tanker
uten å vite
hva
vinden farer med.

OPPFYLT
av sin egen
kropp. Står og
dreier

skyggen rundt
med sol
og
vind. Speiler kosmosklokkas

tikking
uten å ha ytret
et
ord.

TREET OG DETS
broder
ikke-treet
står klipt i papp

på marken
der vi
lever. I etasjen under suger røttene
mot

mørket. Vinden er alfabetet
som
for
svant.

IKKE-TREET
svarer: Du fins, fordi du
holder
hva lyset

lover. Hva med meg
som ingenting
holder
fast? Som ikke vet forskjellen på

finnes og fantes.
Røttene
pusler
i mørkets blekkhus.

OG DA HAR VI IKKE
snakket
om
ikke-røtter. Og da

har vi
ikke
snakket om
ikke-røttenes speilvendte

TO
tem
pæl
en

tre. Kvadratrotten
av
minus
eik.

krummet seg til en
liv
bøye.
Døgnet

I MØRKET FESTER IKKE
bildene
til filmen. I mørket
stiger

kollapset, stormen steg. Vi hadde alle
vår
fulle
hyre.

en totempæl
med
utskjæringer på, som falmer
når vi titter

LYSETS
søyle
sank og forsvant. Mørkets
kubus

etter. Den som vil se
må
se
med fingertuppene.

ekspanderte. Det
ingenting
jeg
gikk på, var en tynn

hinne. Gikk
jeg på myr? Gikk jeg på is? Var jeg en fugl
som ikke sank
i?

STEINEN
sakk. Fuglen fløy
inn
i granskogmørket. Sitter

etsteds og er
hubro.
Ser
alt. Ser alt

med to bokstaver. Hårene reiser seg
på
et
menneske.

NESTE MORGEN
kom lyset
tilbake.
Solen kan ingen

skue.
Stråene
valet, som om
ingenting

var. Fluene
i karmen
stod opp fra de døde. Dunset mot ruta
og ville ut.

Smukke skyer

Se hist, min Elskede, hist, hvor Dagen
til Hvile lægger sig paa Skarlagene,
hvor Solen dalte
blandt Skyer gyldne og purpuralte!
Se der i Vest
i hine svømmende skønne Lande,
først der, kan hænde, sit Vuggeløfte vil
Skjebnen sande,
at jeg, din Elsker, skal blive Præst.

Den Straale hisset i Luften jaget
er Kirkespiret, hint Gylne Taget!
Hint Violette
derudenfor er en Blomsterslette.
De mørke Lag,
af Straaler brudte, er Lunde dunkle,
hint Røde Hjemmet ... o se,
Vindverne gylne funkle!
Vi kunde være der end i dag!

Din Guitar vil paa sin Plads at hænge
du finde, Elskte, med Straalestrengene.
Og dine Blommer
i Vindvet hilse dig, naar du kommer.
Derudenfor
i Leeg paa Engen sig himmelfødte
Smaaengle tumble, for hvem ei
moderlig Smerte blødte.
... Dit Hjerte føler, o en er vor!

Omkring os, Elskte, i glade Skygger
en salig Menighed boer og bygger,
hvor henrykt Folket
min Lære seer i dit Aasyn tolket!
Dit Klædebon
de kysse Alle med Sammenstimlen
omkring dig, Hustru, naar hjem fra
Kirken igjennem Vrimlen
vi vandre begge to Haand i Haand.

Den selvfølgelige kjærlighet

Den selvfølgelige
kjærlighet beskriver ikke

den elskede. Den selvfølgelige kjærlighet
kommer ikke med utsagn

om hvor på kjærlighetens skala
den befinner seg pr. i dag. Den selvfølgelige

kjærlighet har ingen ord
for den elskedes smil. Er mer lik vinden

slik vinden vandrer
i treet. Eller treet, slik grenene gynger

spurven. Eller spurven, en skokk
av spurver når de jager

etter mat. Nei, nettopp ikke
spurver på jakt etter mat.

mildere nå, mildere

mildere nå, mildere
av seg, mildere det hele, poeten
tenker på kurver, milde myke kurver nå, slik
pikerygger står i svai, slik omrisset går rundt syrinblad
i spenst, svaberg – slik de er blitt
av bølgene, av istiden, sinuskurve
er det peneste navn jeg vet
på kurver men min favorittkurve
er ingen sinuskurve, min favorittkurve
er sprekken i ruta til Hammerstad, jeg går ofte forbi
under der, Johannes Bruns gate 12 A, annen etasje, rett over
hjemmebakeriet, et soveværelsevindu – det vet
jeg, jeg har selv hørt hjemme der fra jeg var null
til jeg var seksten, sprekken i ruta
var der dengang også, ingen trekkfull sprekke med andre ord
men en myk slyngende kurve, en lavt liggende S
kan man tenke seg, ovarennet i en hoppbakke
kan man tenke seg, jeg
tenker meg kurven, den er markert med et punkt
i ovarennet, trolig der steinen traff

som i sin tid kan ha forårsaket sprekken, jeg har selv
hengt ut av vinduet og blåst såpebobler
av trådsnelle og filosofert over gaten
i ung alder, sett boblene stige til værs i de nydeligste
sjatteringer av farge og lys, noen store noen små noen
kjempestore, roterende omkring der ute
som et annet univers tenkte jeg, kanskje også vårt solsystem,
våre kloder og planeter er såpebobler
blåst ut av en annen tiåring tenkte jeg, i et annet
soveværelsevindu, det plutselige opphør av en boble
er et punkt
man aldri siden helt har kunnet
slippe, kanskje derfor denne mildhet, dette behov
av mildhet nå overrumplende innfridd
ved forbipasseringen under Hammerstads
soveværelsevindu det ytterst til høyre, jeg tenker meg
sprekken som profilen
av en Buddhas mave, en Buddha
bikket fremover, med kroppen svevende høyt og blikket
skrått ned mot fortauets
mennesker, Buddha – guden stormavet og
overbærende, taus uvirksom udynamisk uutgrunnelig
men dog vennlig stemt har jeg alltid
hatt det for meg, guden for det MULIGE

LIV, det glade liv, det umulige
liv, guden for aksept
og dementi på samme tid! skøyern
blant guder, fremkommet
ved et steinkast – gjerne for meg! jeg hilser deg
med ærbødighet og kjenner
dine milde øyne falle over skuldrene mine
på vei mot neste nødvendighet, jeg kjenner din maves kurve
svaie i min egen kropp, jeg trekker pusten
dypere og kjenner at det skal nok gå, ja
det skal nok gå, denne gang også.

Snø snø, hvorfor faller du?

SNØ SNØ, HVORFOR FALLER DU?

Snø snø, hvorfor
stiger
du? Liv liv, hvorfor

synker
du? Død død, hvorfor
bier
du, hvorfor iler du, hvorfor slår du til

på feil
sted? Treet står hvitt, løftet
av svart. Treet
står svart, tynget av hvitt.

SMÅPLUDRER
snøen, småpludrer
jeg. Faller
snøen

stiger
jeg.
Himmelen
er hvit. Asfalten er

svart, akkurat der
bilen
passerte. Svarte dekk, med
hvite riller i.

BILEN
er
borte. Bilen er her. Hvert
snøfnugg

er en
radiobil, på en gigantisk
tivoli
bane.

Vi virrer.
Snøen virrer. Livet
virrer.
Døden virrer ikke

DØDEN
gjør
jobben sin. Livet gjør jobben
sin. De to

snakker
ikke
med
hverandre. Den ene har sol, den andre

saks. Så det ikke skal bli
for mange
av
oss. Eller for få.

DU VET, KJÆRLIGHETEN ER
et
pledd. Et
pledd under månen, et

pledd under
solen. Et
pledd under
stjernene. Omega

sa: Så får heller nordlyset
spille
teater
så mye det vil.

CHAPLIN, VI ER GLADE
fordi du
er
trist. Vi har halsen i gråten

når du går inn
i solnedgangen. Høstmørket
venter
utenfor, når vi har stukket hendene

i frakke
lommen. Eller under
vår kjæres
arm.

Anden Nat paa Hospitalet

Ad hvad jeg vil fortælle
vil lærde Doktor lee.

De folk i Maanen Maanen
og intet Andet see.

En himmelsk Nonnes Aasyn
den Syge seer uden Spøg.
en himmelsk barmhjertig Søster,
som gjør ham et Besøg.

Precis som det var lovet
gik Maanen igjen forbi.
Den bar saa deilig en Guld kurv
med hvide Roser i.

Hun kasted dem indad Vindvet;
de spredtes paa Gulv og Seng.
Af Dugg end Kvistene glitted,
hver liig en Sølvstreng.

Saa reent de Roser lyste,
ak, at min Haand saa hvid
blev sort, som om den havde
i Graven alt lagt en Tid.

Min himmelske Nonne hviskede:
«i Rosernes Bleggheds Skjær
Du Skjønhedens egen Farve
og Himmels Aanders seer.

Den skal Du dig udkaare,
ja med en Ridders Mod;
for mine hvide Roser
udslukke de rødes Blod.

Udslukke dem paa Kinden
og paa din Læbe med.
Naar Du er bleg som min Rose,
da har din Smerte fred.»

Ta VARE

på vennene, ta VARE
på vennligheten, vis gjerne
litt selv om du kan, dagen er blå
og dagen er grønn, dagen
er hvit – det er ikke annet
enn livet det her, vi er alle borte – nå
eller om litt, take it easy menneske
but take it, det er ikke
annet enn virkelighet
vet du, snart er 101 inne snart
er 101 ute – jeg sier:
vennlighet varer lenger, ta VARE
på vennligheten, ta VARE
på vennene – HEI HEI! ta nå
vare på hverandre.

Oktober

Ansikter forsvinner
fra kartet. Noen sier fra at de skal av

på neste stasjon, andre blir borte
uten så mye som tre bobler

fra bunnen. Bladene, som visste det meste
om vind – en dag ligger lønnebladet

som en oker stjerne
på asfalten, med buken i været, de fem

taggene så vidt i berøring
med underlaget. Syv dager senere
– og myriader

av løv klistret fast. Fra
vindens lekse til

jordens. Den søte
lukten av bråtebrann merkes knapt.

Ordprøven

Må jeg få lansere et godt
ord: SELVDIGGER
Si det tre ganger høyt for Dem selv:
SELVDIGGER / SELVDIGGER /
SELVDIGGER
Prøv det en gang
på Deres kone: SELVDIGGER
-- og ordet er Deres. Rop det ut
i kveldsstillheten, hvisk det til
sidemann
på trikken, brøl det ned fra tribunene:
SELVDIGGER, DIN JÆVLA SELVDIGGER!
Og så -- en enkelt gang
foran speilet, under fire
milde øyne: SELVDIGGER –
That's all.

Arabesk i rødt og hvitt

Den
røde
tråden – og det hvite
livet. Det

hvite livet og tråden rød, trukket ut
av livets
nøste, garntråden
like fra hjerterota, som vikler seg

om snart den ene, snart
den andre
-- slår en genser på rundpinne
omkring ham du har

kjær. Så
lenge du har den kroppen
kjær. Så lenge
den varme

gir, varme tar. Så lenge du
ønsker å holde
det røde flagget på strak arm
i blesten. Siden rekkes

busserullen opp, siden rulles garnet
ihop, siden kryper
tråden
sammen til nøste igjen – livets

røde
patent
garn alt det hvite i oss
higer mot.

Dét mørket

Mørket er kommet for å bli. Dét
mørket. Nye gleder

innfinner seg, en ny kropp tar sakte til
å vakle seg på bena, såret

i sjela gror igjen, der det gjorde
så sabla vondt. Livet

går videre, ett fett arr
rikere. Iblant flammer det vonde opp,
som smerten

i en legemsdel
som ikke lenger fins.

Til min Gyldenlak

Gyldenlak, før Du din Glands har tabt,
da er jeg Det hvoraf Alt er skabt;
ja før Du mister din Krones Guld,
da er jeg Muld.

Idet jeg raaber: med Vindvet op!
mit sidste Blik faar din Gyldentop.
Min Sjel dig kysser, idet forbi
den flyver fri.

Togange jeg kysser din søde Mund.
Dit er det første med Rettens Grund.
Det andet give du, Kjære husk,
min Rosenbusk!

Udsprungen faaer jeg den ei at see;
thi bring min Hilsen, naar det vil skeep;
og siig, jeg ønsker, at paa min Grav
den blomstrer af.

Ja siig, jeg ønsker, at paa mit Bryst
den Rose laa, du fra mig har kyst;
og, Gyldenlak, vær i Dødens Huus
dens Brudeblus!

Funny

Tenk at jeg er født
– hvor urimelig
det er at jeg skulle bli født, jeg
født i Oslo den attende oktober nittenhundreogniogtredve
etter Kristus, på Vor Frues Hospital, jeg
født som gutt, veiende
4100 gram, sunn og frisk, født
medio oktober (visstnok
på en onsdag) og altså unnfanget i
januar bør det bli, at det ble jeg
som ble født, jeg som ble unnfanget da, min sædcelle
som fant veien fram og var først (eller den foretrukne
om nå eggcellen, min eggcelle, hadde noe valg), det er da
til den rene usannsynlighet
grensende at det var jeg, nettopp jeg og ingen annen enn jeg
det skulle nedlegges grunnstein for
der og da, hvem kunne ant noe slikt januar 39? jeg Jan Erik
Vold blindt umælende allerede i gang
med å samle sine bokstaver og celledeler seg
gjennom morula og blastula til et froskevesen
sprengende mot mavens labyrinter, altinnsugende, for så

oktober s.å. være klar
til å presse seg ut til menneske – har jeg forresten fortalt
vi ble tatt med keisersnitt, min søster og jeg, februar 44
oktober 39, i soldrakt et bredt dobbeltarr
nedover moderens mave, det var p.g.a. hennes smale
bekkenparti, derav vår smukke hodeform
(sies det) – at denne statistiske så godt som
umulighet, sjansene mindre enn én til en milliard, har gått bort
og gjort virkelighet av seg. DET BLE MEG! – dette
tenker jeg på i stunder det ikke faller helt greitt
å være født, jeg strammer meg opp og tenker høyt:
SORRY BRØDRE, DET BLE MEG
JEG FÅR PRØVE Å GJØRE SÅ GODT JEG KAN

Jan Erik Vold

Jan Erik Vold is known as an essayist, translator, cultural debater, and recording artist. Through his poems and newspaper articles, he has sparked numerous debates on literature and politics. He was the driving force behind “Poesiåret 2000” (“The Poetry Year 2000”). In September 2000, he was appointed an honorary doctor at the University of Oslo. In the 1960s, he studied language and literature at the universities of Oslo, Uppsala, and Santa Barbara, California. He made his debut as a poet in 1965 with the collection “mellom speil og speil” (“between mirror and mirror”) and has since had a comprehensive output. Born in 1939, Jan Erik Vold currently resides in both Oslo and Stockholm.

Ellen Bødtker

Ellen Sejersteds Bødtker is an innovative solo harpist and composer. Bødtker has performed on most stages in Norway, at many festivals and stages across larger parts of the world. She is a harpist with a distinctive style and is currently one of Scandinavia's leading solo harpist. She has studied at the Norwegian Academy of Music in Oslo, Hochschule für Musik und Darstellende Kunst in Vienna, and Indiana University in the US. Ellen is known for her strong commitment to contemporary music and collaborates with several of our foremost Nordic composers. She also plays in the ensemble Oslo Sinfonietta. Alongside the Oslo Philharmonic Orchestra, she has participated in prestigious festivals worldwide.

Ellen has recorded eight solo albums and has been a guest artist on numerous recordings in various genres, leading to performances in Japan, the USA, France, Germany, Italy, Russia, and Canada. She had the original idea and direction of performance "Hjerteblod" ("Heart blood") which was broadcast on NRK TV's Hovedscenen. For Rikskonsertene, Bødtker created the production "Ild og Is" ("Fire and Ice"), whereas Vold's poems are an integral part. The performance has toured the country from 2012 to the present.

The String Quartet from Norwegian Chamber Orchestra

Violinist Bjarne Magnus Jensen was born in Kristiansand. After studies in the USA and Switzerland, he completed his degree at the Norwegian Academy of Music. He is an active soloist, orchestra leader, and chamber musician, participating in festivals both at home and abroad. Magnus has toured the USA, Asia, South America, and numerous European countries as a soloist, chamber musician, and orchestra leader. Jensen is a versatile musician with broad experience in classical music, jazz, and tango.

Violinist Liv Hilde Klokke-Bryhn comes from a musical family in Ålesund. She studied with Geir Inge Lotsberg at Barratt Due, in Sweden and Berlin with Ulf Wallin, and earned her diploma at the Norwegian Academy of Music with Lars Anders

Tomter. In 2008, she had her first project with the Norwegian Chamber Orchestra. In addition to being a member of the Orchestra's musician collective, she is a member of the Oslo String Quartet and a founder of the Oslo Quartet Series. She plays on a Thomas Balestrieri violin built in Mantova in 1759, generously loaned out by Dextra Musica.

Ida Klokke-Bryhn is an award-winning violist and solo violist in the Norwegian Chamber Orchestra. She has toured around the world and performed on most major concert stages in Europe and the USA, as well as at numerous festivals. In addition to her position at Barratt Due, she is a recognized educator and a professor at the Royal College of Music in London.

Cellist Audun Sandvik grew up in a musical environment in Bergen as the son of two professional musicians in Harmonien (Bergen Philharmonic Orchestra). After studies in his hometown, he spent a year as a student of cellist Janos Starker in the USA, followed by six years at the Norwegian Academy of Music with Truls Mørk and Lars Anders Tomter as his teachers. He is currently a sought-after cellist, regularly participating in various chamber music festivals at home and abroad. He is also the artistic director of the Gloppen Music Festival. From 2005-19, Audun was employed as the alternate principal cellist in the Norwegian Radio Orchestra and has been a professor at the Music Conservatory, UiT - The Arctic University of Norway since 2017. Audun enjoys exploring multiple genres and has played with leading artists in jazz, pop, and rock.

Eirik Raude is considered one of the foremost percussionists in the Nordic region and has been a soloist with world-renowned orchestras such as the Berlin Philharmonic and the Los Angeles Philharmonic. He has won numerous awards and premiered dozens of works, including compositions by Sofia Gubaidulina. In addition to classical and contemporary percussion music, he is involved in the intersection of music and other art forms. Eirik is a graduate of the Norwegian Academy of Music and Yale University and serves as the director of the Risør Chamber Music Festival.

Credits

Recorded in Sofienberg Church, 28.—30. March 2023

Producer: Vegard Landaas

Balance engineer: Thomas Wolden

Editing: Vegard Landaas

Mastering: Thomas Wolden

Booklet notes: Ellen Bødtker

Translation: Torgeir M. Landaas

Booklet editor: Camilla Momkvist-Skau / Torgeir M. Landaas

Cover design: Anette L'orange / Blunderbuss

Cover photo: Morten Rakke

Artist photo: Bård Gundersen, Kristin Svorte

This recording has been made possible with support from:
Arts Council Norway / The Audio and Visual Fund

LAWO
CLASSICS

LWC1337
© 2024 LAWØ | © 2024 LAWØ Classics
www.lawo.no

Bødtker Vold Wergeland

01.	<i>Fra Den Første Sommerfugl</i> 02:47	Musikk: Bødtker. Tekst: Wergeland.
02.	<i>Norge og ikke-Norge</i> 02:43	Musikk: Bødtker. Tekst: Vold.
03.	<i>Fra Sandhedens Armée</i> 02:57	Musikk: Satie, arrangert av Bødtker. Tekst: Wergeland.
04.	<i>Et tre er et tre</i> 05:39	Musikk: Bødtker. Tekst: Vold.
05.	<i>Smukke skyer</i> 03:39	Musikk: Bødtker. Tekst: Wergeland.
06.	<i>Den selvfølgelige kjærlighet</i> 02:44	Musikk: Bødtker. Tekst: Vold.
07.	<i>Kyss</i> 04:07	Musikk: Bødtker
08.	<i>mildere nå, mildere</i> 06:28	Musikk: Bødtker. Tekst: Vold.
09.	<i>Snø snø, hvorfor faller du?</i> 04:59	Musikk: Bødtker. Tekst: Vold.
10.	<i>Anden natt paa Hospitalet</i> 02:55	Musikk: Bødtker. Tekst: Wergeland.
11.	<i>Ta vare</i> 01:32	Musikk: Bødtker. Tekst: Vold.
12.	<i>Oktober</i> 02:33	Musikk: Bødtker. Tekst: Vold.
13.	<i>Ordprøven</i> 02:31	Musikk: Bødtker. Tekst: Vold.
14.	<i>Arabesk i rødt og hvitt</i> 02:03	Musikk: Bødtker. Tekst: Vold.
15.	<i>Dét mørket</i> 03:50	Musikk: Bødtker. Tekst: Vold.
16.	<i>Til min Gyldenlak</i> 02:01	Musikk: Bødtker. Tekst: Wergeland.
17.	<i>Funny</i> 02:44	Musikk: Bødtker. Tekst: Vold.